

ZARZĄDZENIE

Dnia 11 maja 2022 r.

SSN Dariusz Kala

w związku z pismem obrońcy skazanego M. G. z dnia 31 stycznia 2022 r. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKa [...] na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządza:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 31 stycznia 2022 r. obrońca skazanego zwróciła się do Sądu Najwyższego o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKa [...], na mocy którego zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt XVI K [...].

Jako podstawę wznowienia ww. postępowania z urzędu obrońca skazanego wskazała przepis art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z „obsadzeniem składu sądu orzekającego przez sędzię K. M., albowiem została ona powołana/ delegowana na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r.” Autorka pisma stwierdziła, że w tej sytuacji jako uzasadniona jawi się konstatacja, że stosownie do uchwały połączonych trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., orzeczenie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 sierpnia 2019 r., wydane w sprawie II AKa [...], obarczone jest wadą w postaci nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2022 r. prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o stwierdzenie, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu, na podstawie art. 542 k.p.k., postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II AKa [...].

W piśmie z dnia 22 kwietnia 2022 r., stanowiącym replikę wobec stanowiska prokuratora Prokuratury Krajowej, obrońca skazanego poinformował Sąd Najwyższy, że podtrzymuje wnioski sformułowane w piśmie z dnia 31 stycznia 2022 r.

Opisana wyżej inicjatywa obrońcy skazanego nie mogła jednak przynieść oczekiwanego przez nią rezultatu. K. M., w czasie, gdy zasiadła w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w [...] rozpoznającego sprawę o sygnaturze II AKa [...], nie była sędzią Sądu Apelacyjnego w [...], ale sędzią Sądu Okręgowego w K., na które to stanowisko została powołana postanowieniem Prezydenta RP z dnia 17 maja 2012 r. (zob. uzasadnienie uchwały KRS z dnia 11 grudnia 2018 r., nr 625/2018). W składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w [...], w sprawie II AKa [...], sędzia K. M. zasiadała na mocy delegacji Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 2018 r., na podstawie której, w oparciu o art. 77 § 1 pkt 1 u.s.p., delegowano ją do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] od dnia 1 lutego 2019 r. na czas nieokreślony. Uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, wskazana w piśmie obrońcy z dnia 31 stycznia 2022 r., nie odnosiła się zaś do kwestii udziału w składach orzekających sędziów delegowanych.

Ponadto Sąd Najwyższy, który kwestię zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., na skutek udziału w składzie orzekającym sędziego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków w sądzie apelacyjnym, badał w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 16 listopada 2021 r. wydanym w sprawach połączonych od C – 748/19 do C – 754/19, jednoznacznie stwierdził, że judykat ten nie daje podstaw do wzruszenia, prawomocnego przed dniem 16 listopada 2021 r., orzeczenia wydanego przez sąd, w którego składzie zasiadał sędzia delegowany przez Ministra Sprawiedliwości, na podstawie zakwestionowanych w tym orzeczeniu przepisów krajowych (zob.

uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. II KK 379/20; podobnie uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2021 r., II KK 484/21).

Na zakończenie należy także wspomnieć, że słuszne jest stanowisko, zgodnie z którym przepis art. 542 § 4 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. rodzi wiążące domniemanie, iż sprawa, która była rozpoznawana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, została przez ten sąd zbadana również z punktu widzenia ewentualnych uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., co tym samym blokuje możliwość wznowienia z urzędu postępowania (zob. J. Matras [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, komentarz do art. 542, teza 5). W przedmiotowej sprawie toczyło się zaś postępowanie kasacyjne zainicjowane kasacjami wywiedzionymi przez obrońców skazanego. Wspomniane środki zaskarżenia zostały oddalone jako oczywiście bezzasadne postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt IV KK 33/20.

Mając powyższe na uwadze, zarządzono jak wyżej.

a.s.